

COMPRA, LEE, DIFUNDE

La Verdad nº 97

(abril de 2018)

Brasil, Gran Bretaña, África subsahariana

FMI: "hacer verde la economía",
"ecologizar el crecimiento"



Catálogo de Publicaciones del POSI

[http://posicuarta.org/
cartasblog/wp-content/
uploads/2017/07/
Catalogo2017.pdf](http://posicuarta.org/cartasblog/wp-content/uploads/2017/07/Catalogo2017.pdf)



Va caure Rajoy... I ara què?

La caiguda de Rajoy aprofundeix la crisi del règim monàrquic: els treballadors i els pobles necessiten exigir les seves reivindicacions tant temps negades, però el capital (amb l'amenaça de la prima de risc) i l'aparell d'Estat exigeixen que es mantinguin totes les retallades i les contrareformes i es maniobri per negar el dret a decidir.

Aquest divendres 1 de juny el Congrés dels Diputats per 180 vots contra 169, va votar la moció de censura presentada per Pedro Sánchez en nom de la bancada socialista, que finalment va aglutinar la majoria, perquè tot i que el PP era insostenible tampoc hi havia condicions perquè Ciutadans enfrontés les exigències socials i nacionals, com alguns sectors del capital propugnaven.

Però cal precisar: abans d'aquest vot, el govern Rajoy era certament minoritari en la societat, es trobava profundament assetjat per la resistència dels treballadors, dels pensionistes, i enfrontat a les aspiracions nacionals de pobles com el català en primer lloc. Era un govern retallat i limitat per la corrupció, després de gairebé 6 anys de mesures antiobreres i antidemocràtiques, de reformes laborals, lleis mordassa, persecució de sindicalistes. Era un govern que per primera vegada va portar a centenars de sindicalistes a la banqueta per fer vaga i responen amb un No a les exigències econòmiques i polítiques va posar en peus al poble català, però va ser incapaç d'articular el front anticatalà que tan el Rei com l'establishment li exigia.

En definitiva, un govern "sacrificat" pels poders que estan darrere de l'Audiència Nacional (que va dictar la sentència sobre el cas Gürtel el 25 de maig condemnant al PP com una màquina de frau, d'extorsió quan encara resten pendents diversos judicis amb encausats del PP).

La caiguda de Rajoy s'afegeix a la crisi de tots els governs i règims europeus confrontats a la resistència dels seus pobles, farts d'austeritat i mesures antiobreres. Ha caigut un altre ferm defensor dels interessos del capital financer, dels privilegis i arbitrarietats de les institucions heretades del franquisme, en primer lloc, de la Monarquia restaurada pel dictador i acceptada pel PCE, el

PSOE, el PNB i CDC en els Pactes de la Moncloa de 1977.

Cau un altre súbdit fidel als desigis dels Estats Units, de les seves aventures militars, de l'aïllament a que sotmeten nacions amigues com Veneçuela. Cau un altre fidel administrador de les directives de la Unió Europea, del FMI, de les institucions internacionals del capital financer.

Els treballadors i els pobles de tota Europa, que s'enfronten als seus propis governs reaccionaris es pregunten quin serà el proper?

I ara?

Passant per Madrid i Bilbao, de nord a sud, la població treballadora respira alleujada. Tots els pobles d'aquest país, en primer lloc, el poble català respiren satisfets, encara que sens dubte amb una confiança limitada en relació amb el nou govern encapçalat per Pedro Sánchez. Però els presos segueixen a les presons, i sobretot el règim monàrquic agonitzant és incompatible amb una solució basada en el dret a decidir.

La CEOE i la banca s'han apresat a exigir públicament al nou govern que no derogui la reforma laboral ni les principals contrareformes i retallades de Rajoy. Per contra, la plataforma de pensions, veus destacades dels sindicats i la pròpia veu del carrer exigeixen al govern que trenqui de debò amb l'era Rajoy, que derogui les reformes laborals i la de les pensions (el que és incompatible amb les exigències prioritàries del capital), la LOMCE, la Llei Mordassa, les retallades als empleats públics i totes la resta de retallades que s'han portat a terme. D'entrada, a Sánchez li han exigít que apliqui els Pressupostos de l'Estat aprovats pel PP, Cs i el PNB, que mantenen les retallades. Del que faci en aquest sentit dependrà, en bona mesura, el futur d'aquest govern.

La caiguda de Rajoy deixa a la Monarquia nua

Que ningú s'enganyi, la corrupció del Govern és solament la punta de l'iceberg del conjunt de les institucions heretades del franquisme, enemigues de les llibertats i dels drets socials arrencats després de la mort de Franco i que de manera molt limitada han quedat recollits dins la

Constitució del 78. Institucions franquistes i conquestes són dues coses incompatibles.

L'esdeveniment parlamentari d'aquest divendres 1 de juny és només una etapa en l'enfrontament inevitable entre els treballadors i els pobles i el règim monàrquic.

Per una altra banda, aquesta vegada Pedro Sánchez, per forjar la majoria parlamentària va haver d'establir ponts amb d'altres forces polítiques i proposar els punts comuns: la defensa del sistema públic de pensions, el rebuig a la reforma laboral, a la llei mordassa, fins i tot en relació amb Catalunya rebutjant les arbitrarietats dels Tribunals contra l'Estatut de Catalunya l'any 2010 i que havia estat votat pel poble el 2006 i que és l'origen de l'actual enfrontament amb la majoria del poble de Catalunya que vol decidir sobre la seu destí. No disminueix la disposició a dinamitar qualsevol possible acord entre el Govern de l'estat i el poble català.

Forjar l'Aliança dels Treballadors i els Pobles

Els pactes i consensos que van permetre en el 77 elaborar la Constitució que, consagrant la preservació d'una bona part de les institucions franquistes, concedia conquestes socials i democràtiques i el dret a l'organització, han arribat a la seva data de caducitat. L'enfrontament és obert. S'obre una nova etapa.

El fet que els representants actuals dels treballadors i els pobles (en particular el català i el basc) hagin forjat temporalment en les Corts un Pacte per tirar a Rajoy, per tirar als franquistes del govern, és la demostració que per fer front a l'herència franquista -instrument dels interessos del capital financer- és necessari i possible forjar una aliança de treballadors i pobles.

Al marge de la qualificació que mereixen els actuals representants d'aquests, hi ha una evidència. Aquesta aliança és indispensable per respondre positivament a les aspiracions dels uns i els altres. No s'equivoquen els portaveus de la Corona com l'ABC que "denuncien" el pacte del PSOE amb els anomenats per ells terroristes i separatistes que volen "trençar Espanya". (Vegeu l'editorial d'ABC de l'1 de juny) uns altres com El

País (i la vella guàrdia reaccionària del PSOE com Felipe González) exigeixen eleccions immediatament per intentar impedir que Pedro Sánchez estableixi acords amb els altres partits en el sentit de respondre a les reivindicacions més sentides. Recordem que desenes de proposicions de llei aprovades majoritàriament al Congrés no han vist la llum perquè el govern Rajoy va vetar la seva tramitació o les va impugnar al Tribunal Constitucional.

Millors condicions per al combat d'emancipació social i nacional

El nou govern ha declarat que respectarà els pressupostos en tràmit, que han de ser ratificats el 16 de juny pel Senat. Pressupostos que continuen amb l'austeritat. Però que han integrat la reculada parcial de Rajoy en la contrareforma del sistema de pensions: retardant l'aplicació del criteri de sostenibilitat i restablint el càlcul de l'augment les pensions per l'IPC. Mesures que van suposar la desaprovació de la Unió Europea i el FMI (encara que Sánchez, com abans Montoro, pot acabar erosionant les bases del sistema de la Seguretat Social basat en quotes en propugnar impostos finalistes).

Sense cap dubte els treballadors i els pobles esperen d'aquest govern mesures positives en tots els terrenys. Esperen la defensa integral del sistema de pensions derogant les anteriors reformes. Exigeixen la derogació de la LOMCE, de la llei mordassa, de l'article 315.3 del Codi Penal. Esperen mesures que acabin amb les retallades en educació, sanitat, i el conjunt dels serveis públics

I mesures urgents per restablir el diàleg polític a Catalunya, prenent les mesures necessàries per alliberar als presos polítics i acabar amb la persecució judicial.

En aquesta batalla, en què la classe obrera està disposada a passar a l'acció juntament amb les seves organitzacions, particularment als sindicats, l'obstacle

del règim està ja present. No és per casualitat que les enquestes del CIS oculten que la majoria de la població és favorable a un referèndum en què es decideixi entre Monarquia o República.

S'anirà estenen la consciència que no és suficient canviar de govern, que cal acabar amb els poders de les institucions i que defensant al capital financer asseguruen l'explotació del treball i l'opressió dels pobles, de tots els pobles, i en primer lloc el català i el basc.

En els enfrontaments que es preparen la Monarquia i les seves institucions apareixeran més que mai com els enemics de drets i llibertats.

Al marge de la voluntat dels uns o dels altres aquesta és la qüestió que està joc. I els partits i organitzacions que tenen les seves arrels en el combat de la majoria social estan davant el dilema següent:

O es posen al capdavant de la lluita per les reivindicacions, o, de la mà dels franquistes, faran pagar als treballadors i els pobles el preu de sostenir cada dia a aquest règim en crisi. Referent a això, citem el que diu el director d'El País, Antonio Caño: "En la forma en que se comporte ese Gobierno durante esa transición, está en juego el futuro del Partido Socialista. [...] El PSOE puede acabar siendo víctima de la misma ola que ha arrastrado a Rajoy".

En aquestes condicions, la resistència quotidiana per aconseguir les aspiracions socials i democràtiques serà determinant en la lluita contra el règim monàrquic obrint la via al combat per la República del poble, dels pobles, i al seu servei. És en aquesta via que actuaran els militants obrers republicans i internacionalistes.

ESCUELA DE FORMACIÓN 2018

Madrid, 15 al 17 de junio

CONFERENCIAS, DEBATES, PELÍCULAS Y OTRAS ACTIVIDADES

El pensamiento vivo de Marx / Lucha de la juventud por el derecho a la enseñanza y contra la precariedad / Historia del movimiento obrero/ Internacionalismo (Francia, Brasil, Palestina, Venezuela...) / 50 años de mayo del 68 / Lucha de las mujeres trabajadoras / ¿Qué es la UE? / El combate por la República / La independencia sindical / Revolución

Contacto: escueladeformaciondelposi@gmail.com

POSI, sección de la IV Internacional en el Estado español

El POSI, secció de la IV Internacional en l'Estat espanyol, celebra a Madrid una Escola de Formació dirigida a tots els que comparteixen amb nosaltres la necessitat de l'organització política de la classe treballadora i en particular dels joves. Un organització que solament serà útil si és totalment independent de qualsevol compromís amb el capital i les seves institucions.

Per abordar tot això, proposem un espai de discussió des del marxisme, per fer-ho rigorosament, amb la intencionalitat política de discutir col·lectivament les formes d'intervenció, què fer.

Per a més informació contacta'ns en escueladeformaciondelposi@gmail.com o inforposi@gmail.com



Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: 2100 2812 51 0200071314. Indicant: Recolzo Carta Setmanal



Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta